

Gospodin Vukovar

Vita se zovem,
pjesme pisati volim.
S njima na daleki put otplovim
i ne znam gdje će me one odvesti.

Ali, s prvim bojama jeseni,
znam gdje ću otputovati.
U grad gdje zlatno polje
i plavi Dunav ljube nebo.

Svake godine,
u mašti taj grad sretnem,
pišući pjesme za njega.
Prošle sam godine,
prvi put upoznala,
Gospodina Vukovara.

Moja golubica,
koju sam iz glinamola napravila
i koja je kroz moju pjesmu oživjela,
k njemu me odvela.

Ugledala sam ga
i začudila se.
Izgledao nije
kao što su mi pričali o njemu.

Mislila sam
da je obučen u sivobijelo odijelo
s ponekom rupicom.
Ostario, posijedio,
s puno bora na licu
i sa štapom u ruci.
Pomalo umoran je
i hoda sporo u istrošenim cipelama.

Ali ne.
Dočeka me ponosno,
obučen u svečano kockasto odijelo.
Nasmijao mi se,
ruku mi čvrsto stisnuo
i bombon mi pružio.

Oko srca mило mi je bilo.
Toplina me obuzela
i sreća u srce mi je uplovila.

Cijelog sebe mi je pružio,
Vodotoranj osvjetlio,
Dunav pokazao.

Romobil mi je poklonio,
srce darovao
i što je najvažnije,
dvoje novih prijatelja mi podario.

Vita Babić Šošić
6. razred
Osnovna škola Alojzija Stepinca
Mentorica: Ana Župan